

[Erik Kragh.]

kerhed, der trods alt har givet os mulighed for i så mange år at kunne leve i tryghed og sikkerhed under den beskyttelse, som det kollektive NATO-forsvar er.

Jeg tror ikke, at et skandinavisk forsvarsforbund vil kunne give os en sikkerhed, der har nogen videre betydning, og jeg glædede mig over, at den højtærede forsvarsminister meget klart i og for sig tog stilling til dette spørgsmål. Det, det drejer sig om, er at hindre, at vort land bliver udsat for væbnet angreb eller politisk afpresning. Det er lykkedes i alle disse mange år med alle de mange spændings- og afspændingsperioder og krisebegivenheder, vi har haft i Europa, men vi har ingen garanti for, at de ikke kan komme igen. Så længe vi ikke har sikkerhed herfor, bør vi ikke kaste det snavsede vand væk, før vi har det rene, men vi bør fortsætte den linje, som hidtil har givet os sikkerhed.

Erhard Jakobsen: Til debatten i forbindelse med statsministerens redegørelse hører jo ganske naturligt både store spørgsmål som det, den ærede kollega netop nu var inde på, og også de mindre problemer som f. eks. det, der vedrører vore kommuner. Det er vel ganske naturligt, at kommunernes styre og kommunernes forhold spiller en endda betydelig rolle i denne debat; så meget af det, vi beslutter herinde, er jo afhængigt af, om det overhovedet kan gennemføres ude i kommunerne, om der er folk, som tager initiativ til at gennemføre det, og om det gennemføres på den måde, som lovgiverne herinde havde tænkt sig. Man hører da også jævnligt både kommunernes forhold og ikke mindst det kommunale selvstyre ført frem herinde, ja, man kan vel endda sige, at det kommunale selvstyre nyder en stor sympati blandt alle tingets medlemmer — i alt fald så længe man skal snakke om det.

Vi havde i den foregående samling nogle eksempler på, at det kneb lidt med sympatien, når den skulle omsættes i praksis. Jeg minder om diskussionen om ejendoms-skatteerne, som vi nu skal have igen, hvor, så vidt jeg kan se, både venstre og de konservative er vældig sympatisk instillet over for det kommunale selvstyre, når blot kommunerne ikke vil gøre noget, som venstre

og de konservative ikke kan lide, med hensyn til ejendomsskatteerne. Men det er jo ikke sympati for kommunalt selvstyre, det er bare sympati for egne ideer, og det er der ikke noget overraskende i. Jeg tænker på spørgsmålet om en overgrænse for den kommunale grundskyld. Jeg oplevede det selv som ordfører vedrørende forslaget om, at de ældre medborgere skulle have mulighed for at få indefrosset deres skatter. Der var en utrolig bunke betænkeligheder fra venstres ordfører og fra den konservative ordfører over for, at man overlod til kommunerne på den måde at overbyde hinanden. Altså igen: når ikke det passer de to partier, så skal kommunerne ikke have frihed til at lave, hvad de gerne vil, ellers må de godt. Det har ikke meget at gøre med reel sympati for kommunalt selvstyre.

Bedre er det ikke blevet med den skitse, som det konservative folkeparti nu har udsendt til en nyordning for kommunerne. Den har en ganske tydelig tendens til at præmiere de kommuner, der i forvejen har temmelig mange velhavende indbyggere og har en stor bunke skatteydere at tage af, de kommuner, der ikke har ret mange byrder, fordi de ikke har lavet ret meget, enten fordi de ikke kan, eller fordi de ikke vil. De kommuner, der udvikles, og hvis udgifter derfor er store, hvor der er forholdsvis mange unge og forholdsvis mange børn, ville derimod blive ilde stillet, hvis man gennemførte noget i retning af den skitse, som det konservative folkeparti nu har fremsat; men det gør man nok heller ikke.

Nu har vi i sommerens løb haft en situation, der vel har bragt det kommunale selvstyre i søgelyset, om det nogen sinde har været det. Der var sommerferie, da man diskuterede kreditstramning og kommunerne, og jeg vil gerne — fordi vi havde sommerferie herinde dengang, så vi ikke kunne føre debatten herind — at nogle hovedpunkter i debatten i alt fald kommer med under den meningsudveksling, der finder sted nu, for det finder jeg rimeligt. Jeg finder rent ud sagt, at kommunerne af store dele af offentligheden blev behandlet rigtig skidt i den diskussion. Kommunerne blev ganske unuanceret hængt ud som nogle, der i mange tilfælde ikke rigtig havde forstået deres opgaver. Især de kommuner,